

 Edebiyat Defteri

Ayşegül TOKCAN -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
23 Ocak 2021 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

BENİM ANNEM

Daha küçüktü. Annesinin elini sıkıca kavradı. ama minik elleri sığamıyordu annesinin avucuna. zeynep annesinin nazlı çiçeğiydi. zeynep, annesi çalışmaya gittiğinde o kadar özlüyordu ki, onu gördüğünde kucagında uyuyaveriyordu. biçare annesi dayanamıyordu ama kızını da geri çeviremiyordu. zeynep, malatyada bir köyde doğmuştu babası hep tarlanın peşindeydi, ev işleri ve tarla işlerinin bir bölümünde annesi yapıyordu. her şey normaldi. ertesı yıl zeynebin bir kardeşi oldu. adını gülay koydular. daha sonraki yıllarda ise; gülay, aziz, abduallah, ve ali oldu. zeynep mutluydu. kardeşleride ablalarının sözünden çıkmıyorlardı. derken anneleri hasta oldu. hastaneye kaldırıldı. durumu ağırdı bir abla olarak zeynebe çok sorumluluk düşüyordu. çok yoruluyordu ama akli ve pratikliğı fazla olduğundan her işin altından kalkıyordu. hatta zeynebin medhini duyanlar onu görmeye istemeye geliyorlardı. ama zeynep annesinin hastalığıyla meşgul olduğundan hayatını bekletiyordu. okula da gidiyor yarım gün okulda yarım gün ev işinde kardeşlerinin peşinde.hedefleri hayalleri vardı, avukat olmak istiyordu...ertesı gün hastaneden bir acı haber geldi annesi fenalaşmıştı. zeynep bunu duyunca servise yetişmek için koşmaya başladı... servisçi almadı zeynep yolun ortasında öylece kaldı... içine bir kurt düştü...ağladı ağladı ve ağladı... ertesı sabah zeyneplere yengeleri geldi önce anlamadı zeynep. sonra baktı eş-dost geliyor dışarı fırladı. ve annesinin tabutuyla karşı karşıya kaldı...onu tabuttan kimse alamadı. büyük yengesi bunu görünce henüz 6 aylık bebek olan Ali'yi getirdi. zeynebin kucagına verdi. "Al artık anası da ablası da sensin iyi bak anasının yokluğunu çekmesin!" dedi .zeynep bir Ali ye bir anasına baktı ...kalktı kucagına aldı bebeğı, matem havasına girmiş kardeşlerinin yanına gitti, biri elinden diğeri eteklerinden tuttu zeynebin... ve analarının arkasından öylece baktılar... o günden sonra zeynep kardeşlerinin hem anası hem ablası oldu ve olmaya da devam edecek....

Not: BU BENİM ANNEMİN ÖYKÜSÜDÜR... ANACIM SEN ANA ÖZLEMİ ÇEKEREK BÜYÜDÜN AMA BİZİ HİÇ BÖYLE YETİŞTİRMEDİN.ANACIM HAKKINI NASIL ÖDEYECEĞİM?...

Bu arada anam avukat olamadı ama mahalle muhtarı oldu . hayali; iyi bir eş iyi bir anne ve iyi bir insan olmakdı benim annem babam için iyi bir eş bizim için iyi bir anne ve bulunduğu yer ve evrensel olarak iyi bir insan ... anacım gurbetteyim şimdi özledim seni...

İKİ HECE

Hayat iki hece...

Düşüncelerim sınırlı... Boynum sırata bağlanmış, korkudan suskun... Sevemiyorum ya kimseyi! Ne umudum var, ne takatim kaldı şu uçsuz bucaksız toprak parçasında ... İşin tezatlığı da burada zaten. Sessizlikte çare var. Gözüm kapalı, kalbim açık...

Suskun biçare ... Ölüm her an kapıyı açıp merhaba diyebilir, çaresiz benliğime. Ama ölecek kadar bile halim yok. Şu zalim Dünyanın, zalim insanları vuruyor beni. Mazlumlar ise sömürüyor; zalimlerden de farkları yok gerçi...

Sevda iki hece...

Uzanıp tutunamayışımın sessiz çığılığı sardı, bedenimi... Duygusuz ve hoyrat geçen yıllarım, sorgusuz ve sualsiz dinleyişlerim, hiç bitmeyen beklentilerim... Gerçi artık hayallerim bile kısıtlı. Görüşüm kısa ama görünenler net, hatırladıklarım net. Ancak onları yönlendiren bir rüzgar, dindiren bir toprak var; bilen yok, düşünen yok, aslında yok üstüne yok...

Yokluk iki hece...

Benliğin duruşuna sessiz bir saygı, bir varlık muhasebesi, bir şaheser yansıması, çizgisiz bir kağıt ve beste edilmemiş bir şarkının sözleri... Belki de her şeyin soyut anlamlısı... Ve belki de... Ben yoklukta, boşlukta veya sonsuzlukta...

Yok olmaya devam edeceğim varlıkta...

Ayşegül Tokcan

01:30 – 06.06.2012

Şiir Nedir?

Geçenlerde neden şiir yazıyorum diye sordum kendime, neden? Şiirlerim lirik mi, güzel mi, dramatik mi, macerası ne, duruşu ne? Bir ara sordum bunları sanırım...

Ve şiirlerime bir ad taktım: Karaktersiz Şiir. Çünkü ne olduklarını, neden yazdığımı bilmiyorum... Aklıma geliyor birden, herhangi bir olay sebep oluyor. Ne zaman oluyor bile anlamıyorum, sessizce akışına bırakıyorum. Düşünüyorum arada ama yalan olmasın J

Karaktersiz Şiir derken kişi niteliği olarak algılanmasın. İçinde bol tezatlık var. Karışık duygular, bir öyle bir böyle olanlar, 5 dakikası birbirini tutmayanlar, kendine gelmeyenler , yerinde durmayanlar ... Aslında bunların her kelimesi ayrı bir anlam, ayrı bir duygu bütünü. Anlayamıyor olabilirsiniz, bu normal birşey ... bazen bitmeden okuduğumda kendimi çok derin bir Dünya da buluyorum... J

Son noktayı koyup tarihi attıktan sonra ruh halimi gözden geçiriyorum, şiir üstünde. Ve saniyelerin ruhum üstündeki yansımalarına tanık oluyorum. Kimi zaman ağlamaklı, kimi zaman neşeli - gerçi pek neşeli gözükmem ama - dediğim gibi kelime anlamı ... J

Unutulmuş yaşamlarım, hatıralarım gün yüzüne çıkıyor... Bazen ağlıyorum ... Ama kendime... Olamıyorum istediğim gibi...

Ya da saçma bir olay geçer başımdan, basit bir iş yaparım ama yürek burkan bir tablo peşimde olur zihnim oyunlarıyla cezbeder ve bir bakmışım ki değişik kuramlar karşısında yine ben, yine bir karaktersizlik...

Şu ana kadar her şiirimi yayınlamadım ama şu saatten sonra – 02.07.2012 / 18:10 – her şey şiirlerime ait olacak! Aslında bu yepyeni bir başlangıç olacak...

Şiirlerimin karaktersizliğinde buluşmak ümidiyle...

Ayşegül Tokcan

18:10-02.07.2012

ŞEFKAT KANATLI MELEKLERİMİZE...

Bir sevdanın meyvesidir, çocuk. İki aşğın Gül'üdür. Sonrası da sabırla örülmüş bir hayat. Beklemek ve izlemek... Süleymaniye'de ezan sesleri arasında bir ağlama sesi... Bir şefkat hissi, farklı bir duygu... Ve Annem Babamla başucumda. Tek bir fısıltı: Geldiğimi tüm Dünya'ya duyuran çığlığım...

Aile olmak... Beraber ve ömür boyu birlikte bulunmak değil mi? Uzun mesafelerde bile olsa orda manen bulunmak değil mi? Aile olmak, Anne-Baba olmak... Annem, şefkat; Babam, merhamet örneklerinden hâsıl olmuşlar. Dünya'ya ilk bakış attığımda onların bu asil duruşlarını gördüm. Annem ve Babam... Şefkat ve Merhamet, bir bebeğin kalbine işlenen en güzel ifadeler bütünü...

Anne...

Varlığımızın eşsiz temsilcisi, sabır kahramanımız... Kimi zaman en yakın arkadaşımız, bazen süper kahraman, bazen kötü kadın Müzeyyen :) ... Ama " ANNE" dediğimiz ilk andan itibaren koşulsuz Annemiz, şefkat penceresimiz. İlk söyleyiş, ilk adım... İlk olan her şeyde bir fotoğraf karesi... Hafızasında " ilk ben " oluşum... Annem, canım Annem... Hani ilkokul 1. sınıfta sanki sonmuş gibi arkaya bakarız ya ve arkamızda bizi ömrü boyunca bekleyecek olan o mükemmel insanı görürüz. O anda dünyalar bizim olur, çünkü bizi bekleyen biri vardır, Annemiz bizi bekliyordur. Ama bir süre sonra Annemizin bizi hala beklediğini unuttur, dünya işlerinden başımızı kaldıramayız. Ortaokul, lise, üniversite... Yine bu şekilde devam eder, başlangıçlarda hep o vardır yanımızda. Aslında her zaman yanı başımızdadır. Fakat sadece başımızı kaldırdığımızda onu görebiliriz.

Annemiz, Annelerimiz... O yaşlarına rağmen bebekken bebek, çocukken çocuk olurlar. Bizimle beraber tekrar okul okurlar, bizi güzel yetiştirmek için ellerinden ne gelirse yaparlar.

Annemiz, Annelerimiz... Kırılmış bardaklar, el emeği göz nuru çeyiz takımları... Onca işin içinde bir de küçük hanımların, beylerin yaramazlıkları! Bir meleğin kanadından bir tüy ve Anne şefkatinin o eşsiz yumuşaklığı... Belki anıları gitmiştir eşyalarla ama önemli olanın Annesi olması her şeye bir nokta koyuyor sanki.

Annemiz, Annelerimiz... Büyümemizi izlerler, yanı başımızda. Sevincimiz onunla katlanır. Büyür ve tüm aileye dağılır. Annemiz, inci tanemiz...

Annemiz, Annelerimiz... Gurbet yolları gözükte. Uzaklara gidiyoruz. Kimimiz VATAN, kimimiz üniversite, kimimiz yeni bir hayat-iş... Nereye gidersek gidelim unutulmaz bir beraberliğin ana karakterlerindeniz. Biz hala bir aileyiz!

Annemiz, Annelerimiz... Mutlu bir son ve yeni bir başlangıç için son uğurlama... Ailemizi anlamak için verilmiş bir hediye. Sonrasını da artık biliyoruz. Yeni bir hayat mücadelesi, yeni bir beste... Bir rüya ve hakkıyla yaşanılmışsa Cennet Bahçesi...

Gidişimizi sadece izlemek... Bu kadar bekleyişe değen bir izleyiş belki de. Asıl önemli olan soru şu: Ya onu biz bekleseydik? Ve sadece gidişini izleseydik? Ne acı bir son olurdu! Aslında tüm bu yazılanlar, okuduklarımız hayatımızın gidişat örneklerinden değil mi?

Annemiz, Annelerimiz... Bizi çok beklediniz ve her zaman bizleri izlediniz. Yaptığımız şeylerin en layığı, en tatlısı sizin hürmetinize olsun. Sizlere karşı bir kusur işlemiş de olsak o şefkat kanatlarınızdan bizleri esirgemediniz. Ümit ediyorum ki sizler de, Yüce Yaraticının şefkatinden esirgenmeyesiniz. Bizim için yapmış olduğunuz her şey için teşekkür ediyorum. Ve Anneler Gününüzü tüm içten dileklerle kutluyorum.

Bu arada Anneciğim, seni çok seviyorum.

Ayşegül TOKCAN
08.05.2013 – 11:00
Meydan / Trabzon

Dualarımız Yakarışlarımız ve Őehidlerimiz...

Mevlid-i Őerif de Őehit olmak,vatanı korurken ,

Zalimin pençesinde Mazlum olmak, yolda yürürken,

insan olmak ve bunu destekleyenlerle aynı ortamlarda yaşamak,

aynı nefesi vermek, yüreği kan ağlamak, hareket dahi edememek ya da

tamamen kan dökmek için arzu duymak, zalimin oyununda kurtlar sofrasına kuzu olmak..

Lider olmak, arkasında gidecek milyonları hatta milyarları olmak

- Allahın İzni ve İnayeti ile-

Şehid olmak, anam babam bacım kardeřim eřim dostum rahat uyunun ,

1 canım var o da vatanım yolunda cihad olsun diyenlerden olmak,

ve Şehid anası olmak ...

Şehid ailesi olmak...

Türk Bayrađıyla yatan Őehide o küçücük yürekle

BU BENİM BABAM !! diyecek Şehid çocuđu olmak!...

dua olmak,

dua dua yalvaran olmak...

Allahın adaletine sığınıyor olmak...

ve bu iman gücüyle yaşıyor olmak...

belki de tüm bu olmakların hepsiyle yaşıyor olmak...

bir daha 15 Temmuz olmayacak,

bu millet o zaman nasıl Őahlandıysa yine Őahlanacak

yine Őahlanacak!...

dualarımız Őehidlerimize gazilerimize ve onların aziz ailelerine...

dualarımız ciddiyette durumu olan hastalarımıza yaralılarımıza ve onların ailelerine...

dualarımız bizi vatanımızın en ücra köşelerinde bizi bekleyen polisimize askerimize jandarmamıza köy korucumuza sınır bekçimize her türlü bilindik bilinmedik adını sanını bilmediğimiz operasyonlara katılan yiğitlerimize,

dualarımız onları yetiştiren ya da yetiştirmeyen ailelerimize kardeşlerimize bize yakın uzak olan herkese...

dualarımız başımızda bulunan liderimize onun yanında bulunan dava arkadaşlarına onları yetiştiren yanında bulunan ailelere...

dualarımız bu mübarek Mevlid-i Őerifte dua dua yalvarıp dua dua af ve magfiret dileyenlerle

ve beddualarımız zalimlere,

Ey Rabbim

Ebabilleri ebrehenin üstüne saldığın gibi.

firavunları sulara gömdüđün gibi.

her türlü sui zanni görüp onu gazabınla muamele ettiğin gibi...

Ey Rabbim !...

Ülkemize vatanımıza milletimize vatandaşımıza şehidimize böyle alçakça saldırılarda bulunup sessizce aramızda dolaşanları

bize akbaba misali arkadan sinsice bakanları

bizi birbirimize düşürmeye çalışanları,

bizi yerimizden yurdumuzdan asimile etmeye çalışanları,

bizi birbirimizle ırkçı ayrımlara bırakarak bölmeye ve birbirimizden nefret ettirmeye çalışanları...

sen Kahhar ismi şerifinle muamele eyle.

azabını gazabını eksik etme...

anaların babaların eşlerin çocukların tüm islam aleminin gözyaşlarına son ver!...

Ey Rabbim

Bu Zulme Son ver,

zalimin zulmüne son ver.

Mazlum coğrafyalara karşı Sessizliğimize son ver.

katılaşmış kalplerimize son ver ...

parçalanmamış yüreklerimize, hayatını sanki hiçbirşey yokmuş gibi, artık bunlar normal miş gibi davrananlara son ver.

bizi sana hayırla ulaştırmaktan alıkoyanlara son ver...

vatanımıza düşmanca bakanlara çıkarıyla bakanlara son ver!...

bize ve tüm islam alemine yapılan oyunlara son ver ya Rabbi !...

senden yegane temennimiz budur...

imtihanımız belki de

ama pek çetin pek yaman bir imtihan...

ya Rabbi

İmtihanlarımızı kolaylaştır, sabrımızı selametimizi kolaylaştır...

bizlerin senin kapından gidecek başka kapısı yok,

bizleri başıboş düşürme!...

bizleri affet, yaptıklarımızdan dolayı

umursamazca hayatımıza devam ettiğimizden dolayı

sana yeterince kul olmadığımızdan dolayı

belki de sadece tc sinde islam yazıp da islamsız yaşadığımızdan

anamıza babamıza bağırıp çağırdığımızdan

namazlarımızı eksiltip eksiltip kılmamızdan hatta hepsini cem edip kafası rahat yatmamızdan

vicdanlarımızın körelmesinden

hayasızlığımızdan kadın ve erkeğimizin ,

farzımızı tarz yapışımızdan

islamiyeti hayatımıza uygulamaya (!) çalıştığımızdan dolayı affet Allahım!...

Şayet bu yaşadıklarımız imtihansa

Ya Rabbim !

İmtihanımızı kolaylaştır.

İmtihanımızı kolaylaştır

İmtihanımızı kolaylaştır

Sabretmemizi kolaylaştır

selametimizi kolaylaştır

Amin

Amin

Amin...

Ayşegül Tokcan

11.12.2016

19:00

" 10.12.2016 tarihinde Beşiktaş'taki hain saldırı da vefat edet tüm şehid ve vatandaşlarımıza Allahtan Rahmet, Gazilerimize ve yaralı vatandaşlarımıza açıl şifalar ve ailelerine sabr ve selamet diliyorum. Metanetli olmamız gereklidir. Elbette Allahın gazabı şiddetlidir. ve O azabıyla hükmedecektir. "

Oscarlık Bir Filmin Analizi: AYLA

“ Biz onunla savaşın ortasında tanıştık. Ben ona ‘Baba’ dedim.

O da bana ‘Ay Yüzlü Güzel Kızım’ dedi. ”

Ay Yüzlü Bir Kızla

Ay Yıldızlı Bir Askerin

65 Yıllık

Özlem Dolu Hikayesi...

Gençler, mendilinizi hazırlayın. Ayla başlıyor!..

Kasım ayının 19’u. Güzel ve fazlasıyla yoğun bir vize haftasından sonra, kendimden, ‘Ayla’ yı vize sonrası ödül olarak istedim. Ve “Ayla” milli duygularımı coşturan, beni benden alan ve bir kez daha ki her zaman olduğu gibi milletimle, bayrağımla, ülkemle gurur duymamı sağlayan bir film oldu.

Bir sene öncesinden senaryosunu bile takip ettiğim Ayla’yı şimdi izlemenin keyfi ve ilk fragmanı izlediğimde verdiği heyecan aynı! Hiç değişmedi. Aslında bu bir film değil, binlerce savaş mağduru hayattan yalnızca biri. Türk eliyle kurtarılmış binlerce Ayla’dan yalnızca biri...

Aslında bizim “Aylamız”. Bizden, içimizden biri.

Evet, işte o Ayla!

Filmimizi ilk önce bir tanıtalım kısaca: Film, 1950’ lerde Kore Savaşı’na katılan Türk askerlerinden biri olan Astsubay Süleyman Dilbirliği ile savaşta öldürülmüş ailesinin yanında bulunduğu ve Ayla adını verdiği Güney Koreli küçük kızın, sevgi ve umutla beslenen gerçek hikayesinden o çok sevdiğimiz sinema perdesine taşındı. Sevginin, merhametin, saygının ve hatta aşkın yoğun olduğu bu Oscar adayı filmimizde ünlü ve çok yetkin oyuncularımızla beraber Güney Kore Film Endüstrisi’nin de içinde bulunduğu birçok yabancı ünlü oyuncuları görmekteyiz.

Kahramanlarından Süleyman Dilbirliği ve eşi Nimet Dilbirliği’nin yakın zamanda vefatı ile bizleri üzüntüye boğarken, geçmişi huzurla ve gururla bugüne taşıyan filmin kadrosu ile de tanışalım. Yönetmenliğini Can Ulkay’ın yaptığı, ana yapımcılığını Mustafa Uslu’nun ve ortak yapımcılığını Çağlar Ercan’ın üstlendiği, müziklerine Fahir Atakoğlu’nun imza attığı, şarkılarına Sertap Erener ve Ocean of Noise’in ses verdiği, danışmanlığını Elif Dağdeviren’in yaptığı, senaryosunu ise Yiğit Güralp’in yazdığı Ayla; başrollerini İsmail Hacıoğlu, Kim Seol, Çetin Tekindor ve Lee Kyong-Jin ile paylaşıyor. Filmde ayrıca; Ali Atay, Murat Yıldırım, Taner Birsnel, Altan Erkekli, Meral Çetinkaya, Damla Sönmez, Büşra Develi, Erkan Petekkaya, Sinem Uslu, Eric Roberts, Cade Carredine, Kim Byoung Soon, Johnny Young, Mehmet Esen, Caner Kurtaran, Burç Kümbetlioğlu, Duygu Yetiş, Ali Barkın, Nilgün Kasapbaşoğlu, Mine Teber, Esra Dermancıoğlu, Toygan Avanoğlu, İlber Gürtunca gibi birbirinden değerli 32 ulusal ve uluslararası yıldızla, Oscar’da tüm dünyaya görsel bir şölen sunmaya hazırlanıyor. Oscar adayı olmak, bu kadar yıldız oyuncuyla gayet normal bir durum olmuş. Tabii ki Oscar’ı kazanmayı ve mutlu olmayı milletçe isteyeceğimiz aşikâr bir durum.

Bizi ve bizim değerlerimizi anlatan bir filme bu kadar iyi dilek ve mutluluk göz yaşları az. Nitekim sinemanın önündeki mendilci miniklerin “Abla, Ayla’ya gideceksen lazım olur, 2 tane mendil vereyim.” demelerinden, hatta gişeci görevlinin “Mendiller hazır mı?” demesinden, bir güzel ağlayacağımı anlamıştım. Ama sadece ağlamadım sanki yaşadım. Allah bir daha böyle bir tecrübe yaşatmasın...

‘Hep mi güzeldi film?’ dersiniz, hayır değildi! Yani, ben ayrı olarak tam bir Koresever hatta Asyasever olduğumdan mıdır nedir, bilemedim şimdi ama Güney Koreli minik oyuncu Kim Seol dışında diğer Güney Koreli oyuncuları normalden daha yapmacık buldum. Normalde herhangi bir Güney Kore yapımı film, dizi, hatta müzik videosunda başından sonuna kadar mükemmel oyunculuklarını sergilediklerini görürsünüz. Ama başlangıçtaki sahne de biraz acemilik mi desem yoksa başka bir şey mi desem bilemiyorum şimdi, tam o gündelik yaşam halini, ailenin kızlarına

davranışlarını ve hatta korkuyu hissedemedim. İzlemediğim film kalmadığından belki başlangıç sahnesini, filme yüklediğim değerden daha aşağıda bulduğumu üzülerek söylüyorum. Bu durum son kısımda Ayla'nın bulunması ile devam etti. İstedğim oyuncu hissiyatını Ayla'nın 1950 versiyonu Kim Seol' da bulup, 2010 yılı versiyonu Lee Kyung Jin'de bulamayınca filme iki kez daha gittim. Belki yanlış görmüşümdür diye düşünmüştüm. Ama ilginç bir şey keşfettim. İnsan elinde defter kalem gidince filme iyi notlar tutabiliyor. Senaryo da Yiğit Güralp vardı ve başlangıçtaki jenerikte yani açılışta değil kapanışta gösterildi tabii. Fakat Rahmetli Süleyman Astsubay'ın anılarından Oscarlık film çıkarmak her yiğidin harcı olmasa gerek. Bu konuda üzülüğümü belirtmek isterim.

Filme dönecek olursak, adından daha çok bahsedeceğimiz kesin. Güney Koreli minik oyuncu Kim Seol'un ve İsmail Hacıoğlu'nun her sahnesi ayrı bir güzellik taşıyor, sanki yaşarcasına filme duygularını sonuna kadar katmaları... Tabii ben en çok film de de Ali ismini taşıyan Ali Altay ve orijinaline çok benzeyen Marilyn Monroe 'nun platonik sevdasına bayıldım tabi sonuna doğru ağlayarak. Ulaşamazsan sevda derlermiş ya zaten, ona bağladım bu sahneyi. Bir de pek muhterem Murat Yıldırım vardı ki, role kendini mi kaptırdı anlamayarak şaşırttı beni. Film molasında 'Ya hu bu Mesut Üstteğmen ne yapmaya çalışıyor?' diyor ve teoriler üretmeye başlıyorsunuz. Filmimiz her duyguyu sonuna kadar ve dolu dolu yaşattığı için; filminden çıktıktan sonra 'ben neredeyim?' diyebilirsiniz ki, ben dedim hatta arkadaşlarla oturup filmi konuştuğumuzda, duygu patlaması yaşamış olabilirim.

Her rol aldığı filmde, eğer o varsa film kesin güzeldir dediğim ender isimlerden biri, tabii ki Çetin Tekindor. Hali, tavrı ve her daim babacan duruşu ile hem bir Kore Gazisini hem de Baba rolünü bu kadar güzel perdeye yansıtması, tecrübesinin ne kadar sınırsız olduğunu gösteriyor ve bizleri büyülüyor adeta. Ve Rahmetli Nimet Dilbirliği'nin rolünü üstlenen Büşra Develi (1950'deki Nimet) ve Meral Çetinkaya (2010'daki Nimet) 'yı ayakta alkışlıyorum. Bir oyuncunun en zorlandığı sahne bana göre bakışlarıyla kendini, rolünü anlatmasıdır. Ve bu filmdeki oyuncuların çoğu bunu fazlasıyla karşılamış, ardında gözü yaşlı milyonlarca Aylasever bırakmışlardır.

Savaşın mutlaka bıraktığı izler vardır. Bu film savaşın ardında bırakılan kimsesiz bir küçük kıızı ve onu evladı gibi sayan, seven bir Türk askerini içermektedir. Savaş filmi görmek isteyenleri bilmem ama bu filmden önce Güney Kore Hükümeti bizden önce davranıp belgeselini yapmış ve 65 yıllık ayrılığın son bulmasını sağlamışlardır. Biraz geç kaldık belki Ayla'yı bulmakta ama kavuşmalarında ve hem Ülkemizde hem de tüm Dünya'ya tanıtmakta geç kalmış sayılmayız. Gerçi şu an Güney Kore Devletince belgesellerini yaptıkları bir kahramanlık destanının filmi, kendi resmi ve özel sinema salonlarında gösterilmesine izin vermemesi insanı biraz kızdırıyor olsa da tüm Güney Kore halkı Ayla'yı ya da bizim Ayla'mızı biliyor ve izlemek, izletmek ve gururlanmak istiyorlar.

Bu arada hala Ayla'yı izlemeyenin varsa, ki var olabilir insanlık hali diye pek bahsetmiyorum. Ama gittiğinize, izlemeye degecek tek film olması yeterli sebep olmalı. Tabii mükemmel bir oyuncu tablosu ve Oscarlık bir film olması da cabası. Kapanışı Ocean of Noise grubunun Ayla soundtrack'i ile yapmak isterdim ama söz veriyorum sizin için tekrar tekrar dinleyeceğim.

Açıkçası üstünde ne kadar oynanırsa oynansın, bu film NATO üyeliği sürecinde olup TBMM'den izinsiz Asker gönderen Adnan Menderes'in ve Aziz Türk Askerinin, en zor zamanlarında dahi olsa hiç tanımadıkları çekik gözlü kardeşlerine yardım ettikleri bir filmidir.

Bu arada söylemeden geçemeyeceğim. Yazımı okuduktan sonra pek sevgili ve muhterem Kore Gazimiz Süleyman Dilbirliği ve eşi Nimet Dilbirliği'ne, Kore Şehitlerine ve tüm Şehitlerimize birer Fatiha Süresi okumayı unutmayalım. Son olarak yazımı Ankara Marşı ile bitirmek istiyorum, izninizle.

Vesselam...

Ankara, Ankara, güzel Ankara!
Seni görmek ister, her bahtı kara.
Senden yardım umar, her düşen dara.
Yetersin onlara, güzel Ankara.

Burcuna göz diken, dik başlar insan.
Türk gücü orada, her zoru yensin.
Yoktan var edilmiş, ilk şehir sensin.
Varolsun, toprağın taşın Ankara.

...

Ayşegül Tokcan

13.12.2017 - 21.32

"Gerçek bir hayattan örnek alınası cevaplar! Biraz sessizlik, biraz korku ve biraz da umut serpilmiş insanlar. Bizim İnsanlarımız..."

